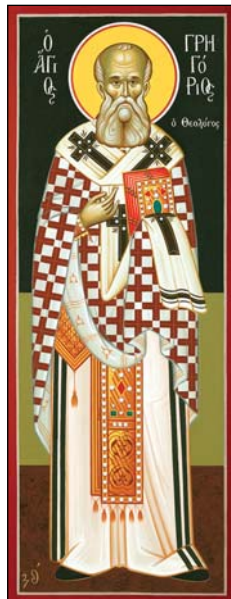

Ἄποδιώξις τοῦ πονηροῦ καὶ ἐπίκλησις τοῦ Χριστοῦ*

ΦΕΥΓΕ ἐκ τῆς καρδίας μου, παμπόνηρε, ταχέως.
Φεῦγε ἀπὸ τὰ μέλη μου καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν μου.
Ἄπατεῶν, ὄφι, καὶ πῦρ, βελίαρ, ἁμαρτία,
θάνατε, χάσμα, δράκων, νύξ, ἐνέδρα τε καὶ λύσσα,
χάος, ἀνθρωποκτόνε τε καὶ ἄγριον θηρίον!
Σὺ ὅπου εἰς τὸν ὄλεθρον παρέσυρες ἐκείνους
τοὺς Πρωτοπλάστους, τοὺς ἐμοὺς προπάτορας, τὴν γεῦσιν
τῆς ἁμαρτίας πρὸς αὐτοὺς καὶ θάνατον συνάμα
προσενεργῶν. Προστάζει σε Χριστὸς ὁ Παντοκράτωρ
νὰ φύγῃς εἰς τὰ κύματα, νὰ πέσῃς εἰς τοὺς βράχους·
ἢ εἰς τῶν χοίρων, πονηρέ, τὴν βόσκουσαν ἀγέλην,
καθὼς ὁ λεγεὼν ποτε, ἐκεῖνος ὁ αὐθάδης.
Ἄλλὰ ὑπάκουσον εὐθύς, μήπως καὶ σὲ κτυπήσω
μὲ τὸν Σταυρόν, ὃν τρέμουσι τὰ σύμπαντα· ὦ! φεῦγε.
Σταυρόν φέρω ἐπάνω μου, εἰς ὅλα μου τὰ μέλη.
Σταυρόν, ὅταν ὀδοιπορῶ, Σταυρόν, ὅταν καθυδῶ.
Σταυρόν εἰς τὴν καρδίαν μου κρατῶ. Ὁ Σταυρὸς εἶνε
ἡ δόξα μου. Κακόσχολε, καὶ δὲν θὰ παύσῃς πλέον
μ' ἐνέδρας νὰ μ' ἀκολουθῆς καὶ νὰ με παγιδεύῃς;
Καὶ δὲν θὰ πέσῃς σ' τοὺς κρημνοὺς, τὰ Σόδομα δὲν βλέπεις;
Ἔ! δὲν θὰ πέσῃς τάχιστα μέσα εἰς τῶν ἀθέων,
μέσα εἰς τῶν αἰρετικῶν τὰς ἀναιδεῖς ἀγέλας,
οἵτινες, διαιρέσαντες μ' ἀτασθαλίαν τόσην
τὴν πανσθενῆ θεότητα, διέλυσαν ἀφρόνως
καὶ ἐξηφάνισαν αὐτήν; Ἄλλ' ἔρχεσ' ἐναντίον
τῆς ἰδικῆς μου πολιᾶς; Ἄλλ' ἔρχεσ' ἐναντίον
τῆς ταπεινῆς καρδίας μου; Πάντοτε μὲ μαυρίζεις,
ἐχθρέ, μὲ σκέψεις σκοτεινάς, μὲ σκέψεις ὀλεθρίας.
Κι' οὐδὲ φοβεῖσαι τὸν Θεόν, οὐδὲ τοὺς ἱερεῖς του.
Αὐτὸς ὁ νοῦς μου, κάκιστε, καὶ τῆς Τριάδος ὄντως
ὑπῆρξε κήρυξ κραταιὸς καὶ μεγαλόφωνός τε.
Καὶ νῦν βλέπει τὸ τέρμα του πρὸς ὃ βαδίζει σπεύδων.
Μὴ μὲ θολώνῃς, βόρβορε, διὰ νὰ συναντήσω,
ὢν καθαρός, τὰ καθαρὰ τῶν οὐρανίων φῶτα,
νὰ λάμπουν ὡσὰν ἀστραπαὶ ἐπάνω σ' τὴν ζωὴν μου.
Ἴδού, δεχθῆτε με, ἰδοὺ ἐκτείνω μου τὰς χεῖρας.
Χαῖρε, ὦ κόσμε! Χαῖρε σύ, ποὺ πόνους πάντα φέρεις!
Λυπήσου ὅσους μετ' ἐμὲ εἰς τὴν ζωὴν θὰ ζήσουν.

Θρήνος

Ἄλλοίμονόν μου! Τώρα δὰ ὅπου νὰ φθάσω σπεύδω
ἐπάνω εἰς τὸν Οὐρανόν, εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν τόπον,
ἀλλοίμονον! τὸ σῶμά μου αὐτὸ μὲ ἐμποδίζει.

Κι' οὔτε ὑπάρχει τέλος κἄν τοῦ πολυπλάγκτου βίου,
ἀλλ' οὐδὲ καὶ τῆς στυγερᾶς κακίας, ὅπου κάτω
ἐδῶ μὲ ἔδεσε καλά, κι' ἀπὸ παντοῦ μὲ πλήττει,
καὶ μὲ μερίμνας μὲ κτυπᾷ ἀδικαιολογήτους,
ὅπου τὰ κάλλη τῆς ψυχῆς ὡς καὶ τὰς χάριτάς της
τὰ κατατρώγουν. Ὅμως δέ, Παμβασιλεῦ Θεέ μου,
λῦσόν με ἀπὸ τὰ δεσμὰ τὰ γήινα ταχέως,
κι' εἰς τοὺς χοροὺς σου τάξον με λοιπὸν τοὺς οὐρανίους.

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 342/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2008, σελ. 148-149. Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ τοῦ Θεολόγου, Ποιήματα κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῶν Ἐπῶν αὐτοῦ ἐμμέτρως μεταφρασθέντα εἰς τὴν νεοελληνικὴν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μωραϊτίδου, τεύχος Δεύτερον, ἐκδ. Ἰ.Ν.Σιδέρης, Ἀθῆναι, ἄ.χ.